

POSTANOWIENIE

Dnia 8.03.2017 r.

Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych - Mazowiecki Oddział Zamiejscowy

W następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy Andrzej Szowa

Sędzia - doradca podatkowy Andrzej Paprota

Sędzia - doradca podatkowy Jacek Pawlik

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego - Jacek Sklepowicz doradca podatkowy

Protokolant Wioletta Stykowska

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 marca 2017 r. sprawy w przedmiocie rozpatrzenia zażalenia wniesionego przez Panią doradcę podatkowego numer wpisu na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP z dnia 11.02.2016 r. o umorzeniu postępowania wyjaśniającego wydane w sprawie dot. Pani doradcy podatkowego nr wpisu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP.

Postanawia

na podstawie art. 465 § 1 i 2 KPK w związku z art. 79 ustawy o doradztwie podatkowym oddalić zażalenie.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Uzasadnienie

Sąd oparł się na następującym stanie faktycznym sprawy.

W dniu 9 października 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych Jacek Sklepowicz wszczął postępowanie wyjaśniające w związku ze złożeniem zawiadomienia przez Przewodniczącego Komisji Ochrony Zawodu, Etyki i Spraw Wewnętrznych (dalej: KOZEiSW) Panią Alicję Śrudkę na doradcę podatkowego Panią numer wpisu w związku z niedopełnieniem obowiązku ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego w roku 2013.

W szczególności niedopełnienie obowiązku ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego miało polegać na:

- nie spełnieniu wymogu ubezpieczenia z powodu wskazania na polisach niewłaściwych podstaw prawnych dla polis OC zawieranych przez doradców podatkowych.

Z w/w zawiadomienia wynikało, iż w dniu 27 listopada 2013 r. KOZEiSW, który przeprowadzał kontrolę spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia wezwał doradcę podatkowego Panią numer wpisu do przestania poświadczanej kopii polisy lub innych dokumentów ubezpieczenia, wystawionych przez zakład ubezpieczeń, potwierdzających zawarcie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.

Według KOZEiSW doradca podatkowy nie spełnił wymogu ubezpieczenia z powodu przedstawienia polis ubezpieczeniowych zawierających niewłaściwe zapisy dotyczące podstawy prawnej, które mają zastosowanie do umowy ubezpieczenia.

Doradca Podatkowy w swoich wyjaśnieniach kierowanych w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego podkreślała, że spełniała wymogi związane z obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego w roku 2013.

Pani twierdziła, że przedstawione przez nią polisy OC określały przedmiot ubezpieczenia oraz zawierały sumę gwarancyjną. Stwierdziła, że polisy były zawierane w PZU a więc zakładzie ubezpieczeń o dużym doświadczeniu.

Ponadto Pani uważa, że samorząd zawodowy nie może obciążać ją odpowiedzialnością za wskazanie na polisie błędnej podstawy prawnej, która ma zastosowanie do umowy ubezpieczenia. Jest to według niej błąd popełniony przez zakład ubezpieczeń.

Po przeprowadzeniu szeregu czynności, w związku ze wszczęciem postępowania wyjaśniającego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Pan Jacek Sklepowicz w dniu 11 lutego 2016 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 KPK z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Na postanowienie to w terminie ustawowym złożyła zażalenie Pani

Wnoszący zażalenie wniósł o zmianę podstawy prawnej umorzenia postępowania z dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego analizowane zażalenie doradcy podatkowego Pani z dnia 22 lutego 2016 r. nie zasługuje na uwzględnienie albowiem zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie narusza przepisów prawa.

Przedmiotowe postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 lutego 2016 r. Rep. nr 423b/2015/2156b/2015/MAZ nie narusza zarówno przepisów prawa materialnego, w tym przede wszystkim przepisu art. 44 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, jak również przepisów kodeksu postępowania karnego, w tym w szczególności art. 439 § 1 KPK, w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na ostateczny wynik sprawy.

Zdaniem Sądu sprawa została należycie wyjaśniona a materiał dowodowy zebrany w sposób wyczerpujący i wszechstronny.

Artykuł 17 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Z tych powodów zawodowe świadczenie usług przez zawody zaufania publicznego oparto na zasadzie wpisu. Zgodnie z ustawą o doradztwie podatkowym Krajowa Rada Doradców Podatkowych prowadzi listę doradców podatkowych i podejmuje decyzję w sprawach wpisu lub skreślenia z niej.

Podkreślić należy, że doradcy podatkowi tworzą samorząd doradców podatkowych, zwany Krajową Izbą Doradców Podatkowych (art. 47 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym z dnia 5 lipca 1996 r.) Z przynależności do samorządu zawodowego wynika nadanie osobie wpisanej przewidzianych ustawą obowiązków.

Jednym z obowiązków doradcy podatkowego jest zgodnie z art. 44 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego określone w art. 2 ust. 1 tejże ustawy.

Organem właściwym do przeprowadzenia kontroli w zakresie spełnienia tego obowiązku (zawarcia umowy ubezpieczenia) przez doradców podatkowych jest Krajowa Rada Doradców Podatkowych (art. 46a UoDP).

Spełnienie tego obowiązku ustala się na podstawie polisy lub innego dokumentu ubezpieczenia potwierdzającego zawarcie umowy tego ubezpieczenia, wystawionego przez zakład ubezpieczeń.

Zakres przedmiotowy powyższego obowiązku precyzują przepisy wykonawcze określone w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 lipca 2002 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej podmiotów wykonujących doradztwo podatkowe (Dz.U. Nr 120, poz. 1023).

Z akt sprawy wynika, że wobec doradcy podatkowego toczyła się kontrola ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za rok 2013.

Komisja badająca dokumenty związane ze spełnieniem obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia przez doradcę podatkowego uznała, że przedstawione przez Skarżącą polisy są nieprawidłowe. Nieprawidłowości wynikały ze wskazania na polisach niewłaściwej podstawy prawnej, jaka będzie miała zastosowanie do umowy ubezpieczenia.

Przy czym Komisja, co najmniej dwukrotnie wzywała Skarżącą do przedłożenia kopii polis lub innych dokumentów ubezpieczenia, wystawionych przez zakład ubezpieczeń, potwierdzających zawarcie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego w

okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. Wskazując w wezwaniu, że właściwą podstawą prawną dla polis OC zawieranych przez doradcę podatkowego jest rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 lipca 2002 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej podmiotów wykonujących doradztwo podatkowe (Dz.U. 2003 r. nr 211, poz. 2065).

Skarżąca w odpowiedzi na prowadzoną kontrolę wyjaśniła, że nie jest odpowiedzialna za umieszczenie w umowie podstawy prawnej, jaka będzie miała zastosowanie do umowy ubezpieczenia. Stwierdziła, że taki obowiązek spoczywa po stronie zakładu ubezpieczenia, jako podmiotu bardziej doświadczonego.

Z takim stanowiskiem Skarżącej, Sąd nie może się zgodzić. Podstawową ideą prawa ubezpieczeń jest ochrona (ubezpieczającego, ubezpieczonego, poszkodowanego) przed skutkami zdarzeń losowych, stanowiących tzw. wypadek ubezpieczeniowy. W tym miejscu należy podkreślić, że doradca podatkowy wykonujący zawód zaufania publicznego powinien gwarantować, że potencjalny poszkodowany klient ma zapewnioną ochronę przy wykonywaniu usług na jego rzecz.

Nieznajomość w tym względzie przepisów regulujących kwestie związane z obowiązkowym ubezpieczeniem OC oznacza naruszenie przez doradcę podatkowego podstawowego obowiązku profesjonalisty, jakim jest obowiązek kompetencji.

Zatem to na doradcy podatkowym, jako profesjonalście leży zawarcie takiej umowy ubezpieczenia z zakładem ubezpieczeniowym, aby zastosowanie do niej miały odpowiednie przepisy regulujące ogólne warunki obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej podmiotów wykonujących doradztwo podatkowe.

Jakakolwiek ignorancja w tym zakresie przyczynia się do świadomego pozbawienia ochrony ubezpieczeniowej potencjalnego klienta.

Wobec ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie uznać trzeba, że Pani swoimi zaniechaniami wyczerpała znamiona ustawowe przypisanego jej przewinienia.

Sąd podziela również stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w tej sprawie, że nie ma przeszkód do traktowania przewinień dyscyplinarnych w kategoriach ich znikomej szkodliwości. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wziął pod uwagę przesłankę oceny stopnia społecznej szkodliwości, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez doradcę podatkowego obowiązków i uznał, że całe przewinienie i towarzyszące mu okoliczności oraz sam fakt wszczęcia postępowania wyjaśniającego będzie stanowić wystarczającą dolegliwość dla doradcy podatkowego, co pozwala na odstąpienie od wymierzania kary.

Z opisanych wyżej powodów postanowiono jak w sentencji.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia